

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: N.V.V., nar. ■■■, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem 28. ř. 65/26, L. 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** - odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2015, č. j. OAM-627/ZA-ZA14-HA08-2014, E. č. B002670,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2015, č. j. OAM-627/ZA-ZA14-HA08-2014, E. č. B002670 se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), protože žádost je podle § 10a písm. e) téhož zákona nepřipustná.

Žalobce namítal, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Žalovanému vytýkal, že se při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dostatečně nevypořádal s otázkou dodržování lidských práv ve Vietnamu, když pominul negativní hodnocení obsažené ve výroční zprávě Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014. Právě nedostatečné dodržování lidských práv ve Vietnamu je jedním z důvodů žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce proto požadoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k novému řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, především zdůraznil, že se jedná již o třetí po sobě se opakující žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by v poměrech žalobce nastaly nové skutečnosti. Dle žalovaného se jedná o zjevně účelově opakovanou žádost s cílem legalizovat pobyt žalobce na území České republiky. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a trvá na tom, že postupoval

v souladu s ustálenou judikaturou, dodržel procesní postupy a pravidla formální právní logiky, úplně a řádně zjistil skutečný stav věci, na základě kterého kvalifikovaně rozhodl.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaného správním orgánem vyplynuly tyto pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 26. 11. 2014 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Svou vlast opustil v roce 1997, kdy odjel navštívit syna, který v České republice žije. Navíc jeho bývalá žena, která do České republiky odcestovala v roce 1988 a provdala se zde za českého občana, ovdověla, a žalobce tak jel i za ní. Po celou dobu svého pobytu v České republice žil žalobce se svou bývalou ženou. Sňatek znovu uzavřeli dne 8. 10. 2014 na zastupitelském úřadě domovského státu v Praze. O udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal z důvodu, že se cítí starý a do Vietnamu se vrátit nechce. Žije ve společné domácnosti s manželkou, v České republice má syna a vnučky. Nově uzavřeným sňatkem chtěli dát s manželkou právně svůj život do pořádku, ačkoliv fakticky se pro ně nic nezměnilo. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že dlouhou dobu trpí revmatismem, s nímž se léčil již za svého pobytu ve Vietnamu, jinak se cítí dobře. V případě návrtu do Vietnamu by zůstal sám, protože celá jeho rodina je v České republice. K žádosti doložil oddací list vydaný dne 8. 10. 2014 Velvyslanectvím Vietnamské socialistické republiky v České republice. Ve vlastnoručně psaném prohlášení výše uvedené potvrdil.

O žádosti žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém uvedl, že vycházel z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (zprávy Ministerstva zahraničních věcí č. j. 99311/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, zprávy Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, zprávy mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 ze dne 2. 4. 2013 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa Vietnam“). Měl k dispozici také spisový materiál týkající se žalobcových předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí dne 26. 11. 2014. Žalobce této možnosti nevyužil, s informacemi se seznámit nechtěl, nenavrhoval jejich doplnění, ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky. Žalovaný zdůraznil, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky byla již třetí v pořadí. První žádost podal dne 20. 4. 2009 a jako důvod podání žádosti uvedl, že by rád zůstal na území České republiky, neboť zde žijí jeho rodinní příslušníci, bývalá manželka a syn s rodinou. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2013 tak, že mezinárodní ochranu ve smyslu zákona o azylu žalobci neudělil. Rozhodnutí žalovaného bylo následně potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 26. 3. 2014, č. j. 58 Az 1/2013 - 30. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 22. 7. 2014. Žalovaný řízení o této žádosti dne 30. 7. 2014 zastavil z důvodu nepřípustnosti žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 16. 1. 2015, č. j. 58 Az 3/2004 - 39. Žalovaný porovnal důvody předkládané žalobce v jeho současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uváděnými v předchozích řízeních a dospěl k závěru, že se jedná o důvody zcela totožné. Žalobce usiluje o legalizaci pobytu na území České republiky ve snaze zůstat zde se svými rodinnými příslušníky. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení

správního řízení a opětovné hodnocení důvodu odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Z dostupných informací o situaci ve Vietnamu je žalovanému také známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uzavřel, že byly splněny podmínky stanovené v § 10a písm. e) zákona o azylu, opakovanou žádost žalobce proto shledal nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle současné právní úpravy může cizinec opakovaně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně (až na zákonné výjimky) a následně podat z výše uvedených důvodů novou žádost o udělení mezinárodní ochrany bez jakéhokoli časového limitu. Opakovaná žádost je však podle § 10a písm. e) zákona o azylu, nepřipustná, neuvádí-li v ní žadatel nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Řízení o nepřipustné žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 konstatoval, že *„správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*

Z výše uvedeného vyplývá, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. V posuzované věci žalovaný zcela správně uzavřel, že žalobce v opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, které by odpovídaly shora popsáním východiskům, netvrdil. Argumentuje-li žalobce obecnou zmínkou o negativním hodnocení dodržování lidských práv ve Vietnamu ve výroční zprávě Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, jde pouze o obecné, nijak nekonkretizované tvrzení. Žalobce nevznnesl žádné konkrétní argumenty, které by zpochybnily závěr žalovaného, že v zemi původu žalobce nedošlo

k takové zásadní změně politické a bezpečností situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s daným postupem vyslovili souhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 5. června 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně